

Γράφει ο **Οδυσσέας Ταμβάκης**

ο σύντροφος της Πόπης

Πριν λίγο καιρό, ένα συγγενικό μου πρόσωπο με ρώτησε γιατί αγαπάω την Πόπη και του απάντησα αυθόρμητα: *“Γιατί η Αριστερά και η Πόπη με έκαναν Άνθρωπο”*.

Είμαι πολύ τυχερός που συνάντησα την Πόπη στη ζωή μου, αν και βαδίζαμε στα ίδια μονοπάτια. Μου έμαθε την αγάπη και τον αλληλοσεβασμό στις προσωπικές σχέσεις και την σταθερότητά της για αυτές.

Σε περιόδους σοβαρών προσωπικών δυσκολιών, όχι απλώς με στήριξε αλλά, όχι χωρίς θυσία, καταλάβαινε τις επιλογές μου.

Οι αξίες της αριστεράς ήταν ζωντανή πράξη γι’ αυτήν, και για το κίνημα και για τις προσωπικές σχέσεις. Αυτό ήταν αμοιβαίο.

Μια φίλη της στο συλλυπητήριο μήνυμα, μου γράφει: *“Αχ, βρε Οδυσσέα, λυπάμαι τόσο πολύ για αυτή την υπέροχη ψυχή, για αυτή την τόσο βαθιά αγωνιστική φύση”*.

Ναι, αυτό ήταν η Πόπη.

Δεν έχω κάτι αρνητικό να πω γι αυτήν. Μόνο αγάπη και συνέχιση των αξιών της. Ίσως και ένα χρέος.

Στα πολλά χτυπήματα των ασθενειών που δέχτηκε (δεν ήταν μόνο ο καρκίνος), άντεχε χωρίς μεμψιμοιρία με την αυτονόητη από μένα βοήθεια, αλλά και από την αδελφή της Έφη. Τα

τελευταία δέκα χρόνια ο ανήφορος αυτός, διακοπτόταν βέβαια από έντονες πολιτικές δραστηριότητες (κίνημα πλατειών, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, πρόσφυγες) με στρατηγικό στόχο τον κομμουνισμό.

Ευχαριστώ για την βοήθεια όλων όσοι της στάθηκαν, για την συμπαράσταση απ' τις φίλες και τις συντρόφισσές της τόσο στο σπίτι, όσο και στα νοσοκομεία της ταλαιπωρίας.

Ευχαριστούμε πολλούς γιατρούς και νοσοκόμες για τις προσπάθειές τους .

Ναι, να ζούμε για να την θυμόμαστε, και για την ζωηρή και *“υπέροχη ψυχή της”*, και των τελευταίων ημερών τα θλιμμένα μάτια της.

Με την παγωνιά της απώλειας

Οδυσσέας